

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת הָאֲזִינוּ

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ג - חלק י"ט

קונטרס 679

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

יא) הצדיקים הגדולים האמתיים בחינת משיח

בספר לקוטי הלכות למורינו הרב רבי נתן מברסלב זכר צדיק לברכה – (הלכות ראש השנה הלכה ו), וז"ל: **הצדיקים הגדולים האמתיים בחינת משיח, שמכניסין דרך התשובה, הם יודעים הסוד של בראשית מאמר סתום שרשב"י גלה עליו ע' פנים שנוהגין לעסק בהם באלו הימים באלול ועשרת ימי תשובה שהוא ספר התקונים הקדוש.**

להכניס דרך של תשובה, אין יודע כי אם הצדיקים הגדולים האמתיים, **כי כל צדיק אמת הוא בחינת משיח, הוא יודע הסוד של בראשית מאמר סתום שרבי שמעון בר יוחאי גלה עליו שבעים אנפין שנוהגין לעסק בהם באלו הימים באלול ועשרת ימי תשובה שהוא ספר התקונים הקדוש,** כי כל דרך התשובה באלו הימים הוא על ידי בחינת בראשית מאמר סתום.

יב) אלו שלא לומדים תורת הסוד, לא יזכו בעולם הבא לגן עדן העליון, אפילו שילמדו 10 פעמים כל הש"ס

ואפשר לבאר דבריו הקדושים, על פי דברי הזוהר הקדוש שאלו שלא לומדים תורת הסוד הם מהערב רב, ולא יזכו בעולם הבא לגן עדן העליון, [אפילו שילמדו 10 פעמים כל הש"ס], כמבואר בזוהר חדש שיר השירים (דף פ"ו ע"ב), ובגלל זה רואים שהזוהר הקדוש מזהיר ומעורר אותנו כל כך הרבה פעמים על אלו שלא רוצים ללמוד תורת הסוד, ומפריעים למזכי הרבים המעוררים את עם ישראל לתשובה וללימוד הסוד, שנדע שהם מהערב רב, וכמבואר בזוהר הקדוש ברעיא מהימנא במדבר (דף קכ"ד), והם מחטיאי הרבים [מכ"ד דברים המעכבים את התשובה^ה] וכל הצרות והיסורים

[ג] ראה ברי"ף (מסכת יומא דף א): עשרים וארבעה דברים מעכבין את התשובה, ואלו הן, רכילות, לשון הרע, ובעל חמה, ובעל מחשבות רעות, והמתחבר לרשע, והמרגיל בסעודה שאינה מספקת לבעליה, והמסתכל בעריות, והחולק עם גנב, והאומר אחטא ואשוב, והמתכבד בקלון חברו, והפורש מן הצבור, והמבזה אבותיו, והמבזה רבותיו, והמקלל את הרבים, והמעכב את הרבים מלעשות מצוה, והמטה את חברו מדרך טובה לדרך רעה, והמשחמש בעבטו של עני, והמקבל שוחד על מנת להטות אחרים בדין, והמוצא אבדה ואינו מחזירה לבעליה, והרואה את בנו יוצא לתרבות רעה ואינו ממחה

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

והגזירות הנוראות שלא יבואו על עם ישראל רח"ל, בכל אשמים הערב רב, ואין אדם ניצול מהם ומהמונם אלא אם ידבק בתורת הרשב"י ע"ה, ואלו היו לומדים זוהר הקדוש בוודאי היו נשמרים וניצלים⁷ וזוכים לכל הברכות האמורות בתורה ולא ישמע עוד שוד ושבר בארצנו⁸.

בידו, והאוכל שוד עניים יתומים ואלמנות, והחולק על דברי חכמים, והחושד כשרים, והשונא את התוכחות, והמלעיג על המצות.

ועיין ספר קב הישר (פרק מ"ג) שמוסיף כמה דברים נחוצים, וז"ל: אלו הן כ"ד דברים המעכבים את התשובה, לשון הרע, ורכילות, רוגז, בעל מחשבות רעות, המתחבר לרשע, הרגיל בסעודה שאינה מספקת לבעלים, המסתכל בעריות, החולק עם גנב, האומר אחטא ואשוב, או האומר אחטא ויום כיפורים הוא מכפר, המבזה תלמידי חכמים, המקלל לרבים, המונע רבים או יחיד לעשות מצוה, והמטה את חבירו מדבר מצוה לדבר עבירה, המשתמש בעבוטו של עני, המקבל שוחד, המוצא אבידה ואינו מכריז עליה להחזירה, ומי שבניו יוצאין לתרבות רעה ואין מוחה בידן, הפורש עצמו מן הציבור, המתכבד בקלון חבירו, חושד בכשירים, השונא תוכחות, המלעיג על דברי חכמים, המלעיג על המצות ומנהג חסידים. הא לך כ"ד דברים שאדם צריך ליהרר בהם, וכל ירא שמים בידו להעתיק אותם רשום בכתב אמת ולהניח בסדור תפלה שלו להיות עיניו משוטטות בהם בכל יום פעמים ערב ובקר ולא יהיה נכשל בהם, עכ"ל.

ידו וכתבתי זה להיות מזכרת לחכמי הדורות לידע ולהודיע ולהודיע שפמה צרות, רבות ורעות גורמים לעולם בהתרשלים מעסק רזי התורה

וכתבתי זה להיות מזכרת לחכמי הדורות לידע ולהודיע ולהודיע שפמה צרות, רבות ורעות גורמים לעולם בהתרשלים מעסק רזי התורה כמו שכתוב בתקונים הנזכר לעיל דגרים עניויתא וארץ גלותא וכו'. וקצר גלות השכינה וקצר צרת ישראל וקצר גלגולם הכל הוא מלוי בצוארם על שיש בידם יבלת לעסק בחכמת האמת ואינם רוצים למעט משעור למורהם הקבוע להם ולהניח פנאי לעסק ברזי תורה וסודותיה והוא רחום יכפר בעדם. (ועיין אור הזוהר פרק כ"ט באריכות).

והו' מודעה חדשה משעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא לשקד על למוד הזוהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים, וכפי הרשימות אשר קבלנו לא נגמור רק לערף שש מאות סיומים.

כבר ידוע לכבודם מעלת למוד הזוהר הקדוש, אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות ונגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובהוה מעלמא, והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישראל לתקון לגאלה האמתית משעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא הנזכר לעיל, לשקד על למוד הזוהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים, וכפי הרשימות אשר קבלנו, לא נגמור רק לערף שש מאות סיומים.

על כן אנחנו רבני וגאוני ארץ הקדושה, מבקשים מכל בר ישראל אשר ידו משנת, ללמוד עוד פעם בכדי גמור האלף סיומים בכ"ה אלול הבא עלינו לטובה כפי שעור הראשון יותר או פחות, עם בני חברתו של אשתקד, סיום זהר אהד לעלוי מזל עם ישראל, ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר

בְּרַחֲמֵימוֹתָא הוּוּ כָּל מְלוֹי, דְּכְתִיב, (דברים ז) כִּי עַם
 קְדוֹשׁ אַתָּה לִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ. וּבָךְ בָּחַר יְיָ אֱלֹהֶיךָ
 לְהֵיוֹת לוֹ לְעַם וְגו', (דברים יד) בָּנִים אַתֶּם לִי
 אֱלֹהֵיכֶם, (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּי. וְעַל דָּא
 (דברים כז) וְשִׁמְעַתָּ בְּקוֹל יְיָ אֱלֹהֶיךָ. (דברים ז) כִּי
 מֵאַהֲבַת יְיָ אַתְּכֶם. הֲדָא הוּא דְכְתִיב, (שיר השירים
 ה) פִּתְחִי לִי אַחְתִּי רַעֲיָתִי.

שְׁכַתוּב (דברים ז) כִּי עַם קְדוֹשׁ אַתָּה
 לִה' אֱלֹהֶיךָ, (שם יד) וּבָךְ בָּחַר ה'
 אֱלֹהֶיךָ לְהֵיוֹת לוֹ לְעַם וְגו', בָּנִים
 אַתֶּם לִה' אֱלֹהֵיכֶם, (שם ד) וְאַתֶּם
 הַדְּבָקִים בֵּה'. וְעַל זֶה (שם כז)
 וְשִׁמְעַתָּ בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ. (שם ז) כִּי
 מֵאַהֲבַת ה' אַתְּכֶם. זְהוּ שְׁכַתוּב
 (שיר השירים ה) פִּתְחִי לִי אַחְתִּי
 רַעֲיָתִי.

מַה פְּתִיב. (שם) קִמְתִּי אֲנִי לְפִתּוּחַ לְדוּדִי, אָמְרוּ
 יִשְׂרָאֵל בְּעוֹד דְּהוּינָן זְמִינִין לְמִיעַל
 לְאַרְעָא, וְלִקְבְּלָא אֵינּוֹן פְּקוּדֵי אוּרִייתָא עַל
 יְדוּי דְמִשָּׁה. מַה כְּתִיב, (שם) וְדוּדִי חִמַּק עֵבֶר.
 דְּכְתִיב, (דברים לד) וַיִּמָּת שֵׁם מֹשֶׁה עֶבֶד יְיָ.
 בְּקִשְׁתִּיהוּ וְלֹא מִצְאֲתִיהוּ, דְּכְתִיב וְלֹא קָם
 נְבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה. קְרֵאתִיו וְלֹא עֲנִי,
 דְּלֹא הָוּה דְרָא כְּדָרָא דְמֹשֶׁה, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא שְׁמַע לְקַלְיָהוֹן, וְעַבְד לְהוּ נְסִיךְ וְנִימוּסִין,
 כְּמַה דְּעַבְד עַל יְדוּי.

מַה כְּתוּב? (שם) קִמְתִּי אֲנִי לְפִתּוּחַ
 לְדוּדִי. אָמְרוּ יִשְׂרָאֵל, בְּעוֹד
 שְׁהֵינּוּ מְזֻמָּנִים לְעֵלוֹת לְאַרְץ
 וּלְקַבֵּל מִצְוֹת הַתּוֹרָה הָאֵלוּ עַל
 יְדֵי מֹשֶׁה, מַה כְּתוּב? (שם) וְדוּדִי
 חִמַּק עֵבֶר, שְׁכַתוּב (דברים לד) וַיִּמָּת
 שֵׁם מֹשֶׁה עֶבֶד ה'. בְּקִשְׁתִּיהוּ
 וְלֹא מִצְאֲתִיהוּ, שְׁכַתוּב וְלֹא קָם
 נְבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה.
 קְרֵאתִיו וְלֹא עֲנִי, שְׁלֹא הָיָה דוּר
 כְּדוּרוֹ שֶׁל מֹשֶׁה, שְׁהַקְדוּשׁ בְּרִיךְ
 הוּא שְׁמַע לְקוֹלָם וְעֵשָׂה לְהֶם
 נְסִיךְ וְחֻקִּים, כְּמוֹ שְׁעֵשָׂה עַל
 יְדִיו.

רְבִי יִצְחָק אָמַר, קִמְתִּי אֲנִי לְפִתּוּחַ לְדוּדִי, דָּא
 קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּיוֹמוֹי דְמֹשֶׁה, דְּכָל
 יוֹמוֹי לֹא בְעָא דְמַלְאָכָא וּשְׁלִיחָא לְדַבְרָא
 עֲמִיָּה, דְּכְתִיב, (שמות לג) אִם אֵין פְּנִיךָ הַלְכִים
 וְגו'. זַפְאָה חוּלְקִיָּה דְמֹשֶׁה, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא אֶסְתַּבְּכֶם לְרַעוּתִיָּה. וְדוּדִי חִמַּק עֵבֶר,
 בְּיוֹמוֹי דִּיהוֹשֻׁעַ, דְּכְתִיב, (יהושע ה) לֹא כִי אֲנִי שֵׁר
 צָבָא יְיָ.

רְבִי יִצְחָק אָמַר, קִמְתִּי אֲנִי
 לְפִתּוּחַ לְדוּדִי - זֶה הַקְדוּשׁ בְּרִיךְ
 הוּא בְּיָמָיו שֶׁל מֹשֶׁה, שְׁכָל יָמָיו
 לֹא רָצָה שְׁמַלְאָף אוּ שְׁלִיחַ
 לְהַנְהִיג עִמּוֹ, שְׁכַתוּב (שמות לג) אִם
 אֵין פְּנִיךָ הַלְכִים וְגו'. אֲשֵׁרִי
 חִלְקוּ שֶׁל מֹשֶׁה שְׁהַקְדוּשׁ בְּרִיךְ
 הוּא מְסַפֵּים לְרַצוֹנּוֹ. וְדוּדִי חִמַּק
 עֵבֶר, בְּיָמָיו שֶׁל יְהוֹשֻׁעַ, שְׁכַתוּב
 (יהושע ה) לֹא כִי אֲנִי שֵׁר צָבָא ה'.

הָא חֲזִי, מֹשֶׁה הָוּה שְׁמַע קָלָא קְדִישָׁא
 דְּמַלְכָּא עֲלָאָה, וְלֹא אֲזַדְעֻזַע, וְכָל שְׁכַן
 מַלְאָכָא, דְּלֹא בְעָא (וְלֹא קְבִלִיהּ). בְּתַר דְּשְׁכִיב מַה
 כְּתִיב. וַיֹּאמֶר לֹא כִי אֲנִי שֵׁר צָבָא יְיָ. וְכְתִיב
 (שם) וַיִּפֹּל יְהוֹשֻׁעַ אֶל פְּנֵי אַרְצָה. עֲתָה בְּאֲתִי,
 בְּיוֹמוֹי דְמֹשֶׁה רַבְּךָ אֲתִינָא, וְלֹא קְבִלְנִי. בִּיָּה
 שְׁעֲתָא, יָדְעוּ יִשְׂרָאֵל שְׁבַחָא דְמֹשֶׁה. בַּהֲהוּא
 זְמַנָּא בְּעוּ יִשְׂרָאֵל לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא

בָּא רָאָה, מֹשֶׁה הָיָה שׁוֹמֵעַ קוֹל
 קְדוֹשׁ שֶׁל הַמַּלְאָךְ הַעֲלִיּוֹן וְלֹא
 נִדְעֻזַע, וְכָל שְׁכַן מַלְאָךְ שְׁלֹא
 רָצָה (וְלֹא קְבִלִיהּ). אַחַר שְׁמַת מֹשֶׁה,
 מַה כְּתוּב? וַיֹּאמֶר לֹא כִי אֲנִי שֵׁר
 צָבָא ה'. וְכַתוּב (שם) וַיִּפֹּל יְהוֹשֻׁעַ
 אֶל פְּנֵי אַרְצָה. עֲתָה בְּאֲתִי,
 בְּיָמָיו שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּךָ בְּאֲתִי וְלֹא
 קְבִלְנִי. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה יָדְעוּ
 יִשְׂרָאֵל שְׁבַחוּ שֶׁל מֹשֶׁה. בְּאוֹתוֹ
 זְמַן בְּקִשְׁיָא יִשְׂרָאֵל לְהַקְדוּשׁ בְּרִיךְ

אזדמן להו הכי כיומוי דמשה, הדא הוא דכתיב בקשתיהו ולא מצאתיהו וגו'.

האזינו השמים ואדברה, (דברים לב) רבי חייא אמר, זפאה חולקיה דמשה, נתיר מכל נביאי עלמא.

תא חזי, כתיב (ישעיה א) שמעו שמים והאזיני ארץ פי יי דבר. שמעו שמים, ישעיה דהוה נתיר רחיקא ממלפא, כתיב שמעו שמים. משה דהוה נתיר קריב למלפא, כתיב האזינו השמים.

האנא, בההוא זמנא דאמר ישעיהו שמעו שמים והאזיני ארץ. כמה גרדיני טהירין אזדמנו לתברא רישיה, נפקא קלא ואמר, מאן הוא דין דבעי לארעשא עלמין. עד דפתח ואמר, לאו אנא, ולא דידי, אלא כי יי דבר, ולא אנא. במשה מה כתיב. האזינו השמים ואדברה, אנא ולא אחרא. ואדברה בלא דחילו. ותשמע הארץ אמרי פי, ולא מאחרא. זפאה חולקיה. אמר רבי אבא, באתון גליפן דרבי אלעזר, האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ, הכא אתרמיז שמא קדישא עלאה.

רבי יוסי אמר, תו מה בין משה לישעיהו. משה אמר האזינו השמים, השמים, שמים עלאין, אינון דאשתמודען, דאקרון שמא דקודשא ברוך הוא. ותשמע הארץ, ארץ עלאה, ההיא דאשתמודעא, ואיהי ארץ החיים. בישעיה כתיב, שמעו שמים ולא השמים. האזיני ארץ, ולא הארץ. ואינון שמים וארץ תתאין. ועם כל דא, בעו לאענשא ליה, עד דאמר כי יי דבר, ולא אנא. ומשה אמר פולי האי, דכתיב האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי.

הוא ולא נדמן להם כף כבימי משה. זהו שכתוב בקשתיהו ולא מצאתיהו וגו'.

האזינו השמים ואדברה (דברים לב). רבי חייא אמר, אשרי חלקו של משה יותר מכל נביאי העולם.

בא ראה, כתוב (ישעיה א) שמעו שמים והאזיני ארץ פי ה' דבר. שמעו שמים. ישעיה שהיה רחוק יותר מהמלך, כתוב שמעו שמים. משה שהיה קרוב יותר למלך, כתוב האזינו השמים.

דמרגו, באותו זמן שאמר ישעיהו שמעו שמים והאזיני ארץ, כמה בעלי דינים מאירים הוזמנו לשבר את ראשו. יצא קול ואמר: מי הוא זה שרוצה להרעיש עולמות? עד שפתח ואמר: לא אני ולא שלי, אלא פי ה' דבר, ולא אני. במשה מה כתוב? האזינו השמים ואדברה, אני ולא אחר. ואדברה - בלא פחד. ותשמע הארץ אמרי פי - ולא מאחר. אשרי חלקו. אמר רבי אבא, באותיות חקוקות של רבי אלעזר, האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ - פאן נרמו שם הקדוש העליון.

רבי יוסי אמר, עוד מה בין משה לישעיהו? משה אמר האזינו השמים. השמים - השמים העליונים, אלו הנודעים, שנקראים שמו של הקדוש ברוך הוא. ותשמע הארץ - הארץ העליונה, אותה הנודעת, והיא ארץ החיים. בישעיה כתוב שמעו שמים, ולא השמים. האזיני ארץ, ולא הארץ. ואלו שמים וארץ תחתונים. ועם כל זה רצו להעניש אותו, עד שאמר פי ה' דבר, ולא אני. ומשה אמר כל זה, שכתוב האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי.

רבי יצחק פתח, (שיר השירים ב) **כתפוח בעצי היער וגו' ופאה חולקיהוון דישראל מפל עמין עובדי כוכבים ומזלות, דהא כל שאר עמין אתיהיבו לרברכו ממן, בשלטנותא עליהו. וישראל קדישין, ופאה חולקיהוון בעלמא דין ובעלמא דאתי, דלא ירב לון קדשא ברין הוא לא למלאכא, ולא לשליטא אחרא, אלא הוא אחיד לון לחולקיה, הדא הוא דכתיב פי חלק יי' עמו. וכתיב, (תהלים קלה) כי יעקב בחר לו יה. כתפוח בעצי היער, מה תפוח מתפרשא בגונוני, על כל שאר אילני חקלא, כף קדשא ברין הוא מתפרש ואתרשים על כל חילין עלאין ותמאין, בגין כף (ישעיה מח) יי' צבאות שמו, אות הוא בכל חילא דלעילא.**

הא חזי, קדשא ברין הוא כתפוח, דאית ביה תלת גונוני. כנסת ישראל פשושנה. מאן שושנה. אמר רבי אבא, שושנה סוגה, סתם, שושנה דאתפלילת בשית טרפי, שושנה דא גוניה חוור וסומק. וכלא הוא תרין גווני, סומק וחור, הכי כנסת ישראל.

קדשא ברין הוא כתפוח, כנסת ישראל פשושנה. דהכי אמרה כנסת ישראל,

(שיר השירים ח) **תחת התפוח עוררתיך. תחת התפוח (דף רפ"ו ע"א) באן אתר היא. אלא אלין אבהתין דאמרן. רבי יוסי אמר, דא יובלא. רבי אבא אמר, כלא שפיר, אלא אלין אבהן דקאמרן, אלין אינון ג' גווני, דמתחברן בתפוח.**

רבי יצחק אמר, באן אתר אתפלילת כנסת ישראל פשושנה. באינון נשיקין דרחימותא, דאתדבקת במלפא עלאה, נטלה תרי שושנים, כמה דאת אמר (שיר השירים ה) שתי שושנים, כמו שגאמר (סוה) שפתותיו שושנים. ומשום זה

רבי יצחק פתח, (שיר השירים ב) **כתפוח בעצי היער וגו'. אשרי חלקם של ישראל מפל אמות עובדי כוכבים ומזלות, שהרי כל שאר האמות נתנו לשרים ממנים שליטים עליהם. וישראל קדושים, אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא, שלא נתן אותם הקדוש ברין הוא לא למלאך ולא לשליט אחר, אלא הוא יחד אותם לחלקו. זהו שכתוב פי חלק ה' עמו, וכתוב (תהלים קלה) כי יעקב בחר לו יה. כתפוח בעצי היער, מה תפוח מתחלק בגונוני על כל שאר עצי השדה, כף הקדוש ברין הוא מתחלק ונרשם על כל חילות עליונים ותחתונים, משום זה (ישעיה מח) ה' צבאות שמו, אות הוא בכל צבא של מעלה.**

בא ראה, הקדוש ברין הוא כתפוח, שיש בו שלשה גונים. כנסת ישראל כמו שושנה. איזו שושנה? אמר רבי אבא, שושנה מקפת, סתם שושנה שגכללת בששה עלים. שושנה זו גוניה לבן ואדס, והכל הוא בשני גונים - אדס ולבן. כף כנסת ישראל.

הקדוש ברין הוא כמו תפוח, כנסת ישראל כמו שושנה. שפך אמרה כנסת ישראל, (שיר השירים ח) תחת התפוח עוררתיך. תחת התפוח - באיזה מקום זה? אלא אלו האבות שאמרנו. רבי יוסי אמר, זה יובל. רבי אבא אמר, הכל יפה, אלא אלו האבות שאנו אומרים, אלו הם שלשה גונים שמתחברים בתפוח.

רבי יצחק אמר, באיזה מקום נכללת כנסת ישראל? בשושנה. באלו הנשיקות של אהבה שגדבקת במלך העליון, לוקחת שתי שושנים, כמו שגאמר (סוה) שפתותיו שושנים. ומשום זה

מנשיקות פיהו (במו שגאמר בראשית מא) ועל פיה ישק כל עמי, משום שנכללת בשושנים בשתי שפתיים שלו.

רבי יהודה אמר, הקדוש ברוך הוא נקרא שמים, ומשום שנקרא שמים, כל אלו הרקיעים שנכללים בשם זה, (שבועה הם שבאשר מתחברים וכו') כאשר מתחברים כאחד, נקראים שמים, ונקראים שם של הקדוש ברוך הוא. מה אלו הרקיעים? שבועה הם.

כמו שלמדנו, וילון, רקיע, שחקים, זבול, מעון, מכון, ערבות. ובאגדות של ישיבת רב המנונא סבא קף למדנו. רבי יצחק אמר, אלו הבריתות של ישיבת רב המנונא סבא קף, ורבים הם בכל אלו האפנים. כמו שלמדנו, אמר רבי שמעון שנינו באלו הבריתות (החיצוניות), שאצל כל אלו השבעים כתיבים של המלך, כנגדם יש שבועה רקיעים ושבעה כוכבים שרצים והולכים, וקוראים להם שמות פשמותם, ואף על גב שששים בלם. כסאות הרקיעים של שבועה כוכבים - שבתאי, צדק, מאדים, חמה נגה, כוכב, לבנה. ושיום אלו כנגד אלו בכסוי הדברים. אצל אלו כתוב, (ישעיה מז) לעמדם נא ויושיעך הכרי שמים החזים בפוכבים. כל הדברים נעלמים, ואף על גב שאינם דרכי התורה. ואנו אחר דרכי התורה אנו הולכים, כמו שכתוב (בראשית כו) ויקרא להן שמות בשמת אשר קרא להן אבינו. כמו שדבר הקדוש ברוך הוא אנו הולכים, ועמו הולכים, כמו שכתוב (דברים כח) והלכת בדרךיו.

אמר רבי יוסי, פשוטים דברים אלו אצל החברים, ונודעים דברים בהם, ואף על גב

שפתותיו שושנים. ובגין קף אמרה כנסת ישראל, (שם א) ישקני מנשיקות פיהו. (במה דאת אמר בראשית מא) ועל פיה ישק כל עמי) בגין דאתכלילת בשושנים, בתרי שפון דיליה.

רבי יהודה אמר, קדשא בריה הוא שמים אקרי. ובגין דאקרי שמים, כל אינון רקיעין דאתכלילן בשמא דא, (כ"א שבועה אינון דכר מתחברו וכו') כד מתחברין פחדא, אקרו שמים, ואקרו שמא דקודשא בריה הוא. מאן אינון רקיעין. שבועה אינון.

במה דתנינן, וילון, רקיע, שחקים, זבול, מעון, מכון, ערבות. ובאגדתא דבי רב המנונא סבא, הכי תנינן. רבי יצחק אמר, הני ברייתא דבי רב המנונא סבא הכי, וסגי אין אינון בכל הני גוויי. כמה דתנינן, אמר רבי שמעון, תנינן באינון ברייתא, (כ"א דלבר) דלגבי דכל הני שבעין פתרין דמלכא. לקבליהון שוויין ז' רקיעין, וז' פכביא דרהטין ואזלין, וקרי לון שמיהן בשמהן. ואף על גב דשוויין בלהו. כסאי דרקיעין, דשבועה ככביא, שבתאי, צדק, מאדים, חמה, נגה, פוכב, לבנה. ושויין אלין לקביל אלין, בכסויא דמלין. לגבי אינון דכתיב, (ישעיה מז) לעמדם נא ויושיעך הכרי שמים החזים בפוכבים. פלהו מלין מתפסין, ואף על גב דלאו אורחי דאורייתא. ואנן בטר אורחין דאורייתא קא אזלינן, כמה דכתיב, (בראשית כו) ויקרא להן שמות בשמת אשר קרא להן אבינו, כמה דמליל קדשא בריה הוא, אזלינן, ובחדיה אזלינן, כמה דכתיב, (דברים כח) והלכת בדרךיו. אמר רבי יוסי, פשיטין מלין אלין לגבי חבריא, ואשתמודען מלי בהו, ואף על גב דאתפסין. אמר ליה והכי תנן, כמה

שְׁמַכְסִים. אָמַר לוֹ, וְכָף שְׁנֵינוּ, כְּמוֹ שְׂאֵמֶר רַבִּי יְהוּדָה, אָמַר רַבִּי חֲזִי לִפְנֵינוּ. וְכָף לְמַדְנוּ מֵאֵלֹה הַבְּרִיתוֹת, שְׁשֵׁנֵינוּ, בְּיָמֵינוּ שֶׁל שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ עֲמֵדָה הַלְבֵנָה בְּשִׁלְמוֹתָהּ, וּבִמְקוֹמוֹת רַבִּים נוֹדְעִים דְּבָרִים שֶׁהֵם בְּרִיתוֹת.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַרְמַתִי יָדִי בַתְּפִלָּה לְקַדוֹשׁ הַעֲלִיּוֹן, שֶׁדְּבָרִים אֵלֶּי הַתְּגַלּוֹה עַל יָדִי בְּעוֹלָם הַהוּא כְּמוֹ שֶׁהֵיוּ מְכַסִּים בְּלִבִּי. וְאֵינִי אֲנִי בְּאוֹתָם דְּרָכִים שֶׁל אֱלֹה הַבְּרִיתוֹת, דְּרָכֵי הַתּוֹרָה אֲנִי אוֹחֲזִים.

שְׁנֵינוּ, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִי לָךְ גְּדוֹל בְּחֻכְמָה כְּדוֹד הַמֶּלֶךְ וְשְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ בְּנוֹ בְּכֹתֵר הַזֶּה שְׁנוֹדַע בְּבְרִיתוֹת אֱלֹהֵי וְהַלְבֵנָה, קָרָא אוֹתָהּ דָּוִד הַמֶּלֶךְ צְדָק, שֶׁהָרִי שְׁלוֹ הוּא, שְׁכָתוֹב (תְּהִלִּים קיח) פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק אָבָא בְּסֵם אוֹדָה יְהוָה. שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ כִּף גַּם, וְהוּא נִקְרָא צְדָק, וְהִשְׁמַשׁ שְׁנִקְרָא בְּבְרִיתוֹת בְּרִית, הוּא נִקְרָא מִשְׁפָּט, וְאֵלֶּי כִּסְאוֹת הַכְּבוֹד שֶׁל הַמֶּלֶךְ, שְׁכָתוֹב (תְּהִלִּים טז) צְדָק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כִּסְאָךְ. צְדִיק וְצְדָק כִּף גַּם בְּמִדְרָגָה אַחַת הֵיוּ. לְמַדְנוּ, שְׁבָעָה כְּתוּרִים בְּאַרְבֵּה, תְּשַׁעָה נִקְרָאִים. וְאֵפְלוּ בְּאֵלֹה הַבְּרִיתוֹת, שְׁבָעָה רְקִיעִים אֵלֶּי - תְּשַׁעָה הֵיוּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, עַד מָתִי יִקְרָאוּ הַחֲבָרִים בְּאֵלֹה הַדְּבָרִים. הָרִי אֲנִי אַחֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹלְכִים, וְאֲנִי יוֹדְעִים דְּבָרִים, וְהִנֵּה מִתְגַּלֶּה עַל יְדֵינוּ דְבַר זֶה מִה שֶׁלֹּא נִגְלָה לְקַדְמוֹנִים. מִכָּאן וְלַהֲלָאָה, כָּל אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים וְכָל אֱלֹהֵי הַבְּרִיתוֹת סִלְקוּ אוֹתָם לְאוֹתָם שֶׁלֹּא נִכְנסוּ וְיִצְאוּ,

דְּאָמַר רַבִּי יְהוּדָה אָמַר רַבִּי חֲזִי לְקַמְן. וְהָכִי אוֹלִיפְנָא מְאִינוֹן בְּרִיתִי, דְּתִנָּא בְּיוֹמוֹי דְּשְׁלֹמֹה מְלָכָא, קְזִימָא סִיְהָרָא בְּאִשְׁלֹמוֹתָא, וּבְאַתְרִין סְגִיאִין אִשְׁתְּמוּדְעִין מְלִי דְּאִינוֹן בְּרִיתִי.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲרִימִית יָדִי בְּצִלוֹ לְקַדִּישָׁא עֲלָאָה, דְּמִלִּין אֵלִין אִתְּגַלִּיאוּ עַל יָדִי, בַּהֲהוּא עֲלָמָא, כְּמָה דְּאַתְּכְּסִיאוּ בְּלִבְאִי. וְלִית אֲנִן בְּאִינוֹן אֲרַחֲזִין דְּאִינוֹן בְּרִיתִי, אוֹרְחִי דְּאוֹרִיתָא נְקֻטִּינָן.

הַאֲנָא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מָאן לָךְ רַב בְּחֻכְמָתָא כְּדוֹד מְלָכָא, וְשְׁלֹמֹה מְלָכָא בְּרִיָּה, בַּהֲאִי כְּתָרָא דְּאַשְׁתְּמוּדַע בְּבְרִיתִי אֵלִין. וְסִיְהָרָא קְרִיָּיה דְּוֹד מְלָכָא צְדָק, דְּהָא דִּילִיָּה הוּא, דְּכַתִּיב, (תְּהִלִּים קיח) פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק אָבָא בְּסֵם אוֹדָה יְהוָה. שְׁלֹמֹה מְלָכָא הָכִי נָמִי, וְאִיהוּ אִתְּקַרִי צְדָק, וְשִׁמְשָׁא דְּאַתְּקַרִי בְּבְרִיתִי בְּרִית, אִיהוּ אִקְרִי מִשְׁפָּט. וְאִינוֹן כְּרִסִּי יִקְרָא דְּמְלָכָא, דְּכַתִּיב, (תְּהִלִּים טז) צְדָק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כִּסְאָךְ. צְדִיק וְצְדָק הָכִי נָמִי בְּחַד דְּרַגְאָ הוּוּ. תְּאֲנָא, ז' כְּתָרִין אוֹקְמוּהָ, תְּשַׁעָה אִקְרוּן. וְאֵפְלוּ בְּאִינוֹן בְּרִיתִי, שְׁבָעָה רְקִיעִין אִינוֹן תְּשַׁעָה הוּוּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, עַד אֵימָתִי יִקְרוּן חֲבָרִיאַי בְּהֵגִי מִלִּין. הָא אֲנִן בְּתַר קַדְשָׁא בְּרִין הוּא אוֹזְלִינָן, וְאֲנִן יוֹדְעֵי מִלִּין, וְהָא אִתְּגַלִּי עַל יָדִן מְלָה דָּא, מַה דְּלֹא אִתְּגַלִּי לְקַדְמָאִי. מִכָּאן וְלַהֲלָאָה, כָּל אִינוֹן מִלִּין, וְכָל אִינוֹן בְּרִיתִי, סִלְקוּ לְהוּ לְאִינוֹן דְּלֹא עֲאֵלוּ וְנִפְקוּ, וּבְגִיָּהוּן אִתְּיִין לְשַׁאֲלָא. וְכַד יִשְׁאֲלוּן, יִימְרוּן חֲבָרִיאַי, וְוִי לְדָרָא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּן יוֹחָאי אִסְתְּלִיק מְנַיָּה. אָבָל תָּא חֲזִי מִכָּאן וְלַהֲלָאָה, לֹא יְהָא דְּרָא כְּדָרָא דָּא, וְלֹא אוֹרִיתָא אִתְּגַלִּי עַל חֲבָרִיאַי.

ובגניהם באים לשאל. וכאשר ישאלו, יאמרו החברים: אוי לדור שרבי שמעון בן יוחאי יסתלק ממנו. אבל בא ראה, מכאן ולהבא לא יהיה דור כדור זה, ולא תתגלה תורה על החברים.

הא חזי, דְרָא בְתַרְאָה דְנַפְקוּ מִמְצָרִים, יְדַעוּ
כְּלָא, דְהָא מִשָּׁה גְלִי לִוְן כְּלַ אֵינוּן מִ'
שְׁנִין דִּהוּוּ בְמַדְבְּרָא, כְּמָה דְאִמְיָנָא. תְּאֵנָא
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְאַף מִשָּׁה לָא גְלִי דָא, אֶלְא
בְּהֵוָא יוֹמָא דְהוּוּ סְלִיק מִן עֲלֵמָא, דְכַתִּיב,
(דברים לא) בֵּין מָאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה אָנֹכִי הַיּוֹם,
בְּהֵוָא יוֹמָא מְמִשׁ, וְעַם כְּלַ דָּא לָא אָמַר, עַד
דִּיְהִיבּוּ לִיהּ רְשׁוּתָא. דְכַתִּיב, (שם) וְעַתָּה כְּתָבוּ
לְכֶם אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת. וְכַד גְּלִי, לָא אָמַר
הָאֲזִינוּ יִשְׂרָאֵל, אֶלְא הָאֲזִינוּ הַשְּׁמַיִם.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּתִיב אֶת הַשִּׁירָה, וְכִי שִׁירָה
אֶקְרִי. אָמַר רַבִּי יִצְחָק שִׁירָה וְדָאִי, מַה
(דף רפ"ז ע"ב) שִׁירָה אֲתַמְשְׁכָא בְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ
מְעִילָא לְתַתָּא, אוּף הָכִי מַלְיִן אַלְיִן אֲתַמְשְׁכֵן
בְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ מְעִילָא לְתַתָּא, וּבְגִין כֶּף אָמַר
מִשָּׁה שִׁירָה.

הא חזי, כּוּלִי הַאי אָמַר מִשָּׁה, וְקָרָא לְעֵלְאִין,
עַד לָא יִימָא מְלָה, דְכַתִּיב הָאֲזִינוּ
הַשְּׁמַיִם. יַעֲרוּף כְּפִטְרַ וְגו'. וְכַל כֶּף לְמָה.
מִשׁוּם כִּי שֵׁם יְיָ אֶקְרָא. עַד דִּיִימָא מְלָה,
אַרְעִישׁ כְּלָהּוּ עֲלֵמִין.

הָאֵנָּא בְּהֵיָא שְׁעַתָּא דְאָמַר מִשָּׁה הָאֲזִינוּ
הַשְּׁמַיִם וְאֲדַבְּרָה, אֲתַרְגִּישׁוּ עֲלֵמִין.
נִפְקַ קָלָא וְאָמַר, מִשָּׁה מִשָּׁה, אָמַאי אֲתָ
מְרַעִישׁ עֲלֵמָא כְּלָא. אֲתָ בְרִיהּ דְבַר נֶשׁ,
וּבְגִינָךְ אֲתַרְגִּישׁ עֲלֵמָא. פְּתַח וְאָמַר, כִּי שֵׁם
יְיָ אֶקְרָא. בְּהֵיָא שְׁעַתָּא אֲשַׁתְּתְּקוּ, וְאַצִּיתוּ
מְלוּזִי.

השלמה מההשמטות (סימן י"ח)

תִּנְנוּ רַבְּנָן, כְּשַׁחְלָה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי.
עֲאָלוּ קַמִּיהּ ר' פְּנַחֶס, וְר' חֲזִיָא, וְר'
אָבָא. אָמְרוּ לִיהּ, מָאֵן (דְּהוּא) קִיִּימָא דְעֲלֵמָא,
שְׂכִיב. אָמַר לִוְן, לָא בִי דִינָא דִלְעִילָא מְעִינִין

בֵּא רָאָה, דוֹר אַחֲרוֹן שְׁיַצְאֻ
מִמְצָרִים יְדַעוּ הַכֹּל, שְׁהָרִי מִשָּׁה
גְּלָה לְהֶם כְּלַ אוֹתָן אַרְבַּעִים שָׁנָה
שְׁהִיוּ בְּמַדְבְּרָא, כְּמוֹ שְׁאִמְרָנוּ.
לְמַדְנֵנוּ, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְאַף
מִשָּׁה לָא גְלָה זֶה אֶלְא בְּאוֹתוֹ
יוֹם שְׁהִיָּה מִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם,
שְׁכַתוּב (דברים לא) בֵּין מָאָה
וְעֶשְׂרִים שָׁנָה אָנֹכִי הַיּוֹם, בְּאוֹתוֹ
יוֹם מְמִשׁ. וְעַם כְּלַ זֶה לָא אָמַר,
עַד שְׁתַּנְּנוּ לוֹ רְשׁוּתָא, שְׁכַתוּב (שם)
וְעַתָּה כְּתָבוּ לְכֶם אֶת הַשִּׁירָה
הַזֹּאת. וְכַאֲשֶׁר גְּלָה, לָא אָמַר
הָאֲזִינוּ יִשְׂרָאֵל, אֶלְא הָאֲזִינוּ
הַשְּׁמַיִם.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּתוּב אֶת
הַשִּׁירָה, וְכִי שִׁירָה נִקְרָאתָ? אָמַר
רַבִּי יִצְחָק, שִׁירָה וְדָאִי. מַה
שִׁירָה נִמְשַׁכָּה בְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ
מִמְעֵלָה לְמַטָּה, אָף כֶּף דְבָרִים
אֵלוּ נִמְשַׁכִּים בְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ
מִמְעֵלָה לְמַטָּה, וּמִשׁוּם זֶה אָמַר
מִשָּׁה שִׁירָה.

בֵּא רָאָה, כְּלַ זֶה אָמַר מִשָּׁה וְקָרָא
לְעֵלְיוֹנִים טְרַם יֵאמַר דְבַר,
שְׁכַתוּב הָאֲזִינוּ הַשְּׁמַיִם. יַעֲרוּף
כְּפִטְרַ וְגו'. וְכַל כֶּף לְמָה? מִשׁוּם
כִּי שֵׁם ה' אֶקְרָא. עַד שִׁיאִמַר
דְבַר, הַרְעִישׁ כְּלַ הָעוֹלָמוֹת.

לְמַדְנֵנוּ, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁאִמַר
מִשָּׁה הָאֲזִינוּ הַשְּׁמַיִם וְאֲדַבְּרָה,
הַתְרַגְּשׁוּ הָעוֹלָמוֹת. יַצְא קוּל
וְאָמַר: מִשָּׁה מִשָּׁה, מִדּוּעַ אֲתָה
מְרַעִישׁ אֶת כְּלַ הָעוֹלָם? אֲתָה בְּנוּ
שֵׁל אָדָם, וּבְגִלְלָךְ נִרְגַשׁ
הָעוֹלָם? ! פְּתַח וְאָמַר, כִּי שֵׁם ה'
אֶקְרָא. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה נִשְׁתַּתְּקוּ
וְהַקְשִׁיבוּ לְדַבְּרֵינוּ.

הַשְּׁלֵמָה מִהַהשְּׁמֹטוֹת סִימָן י"ח
שְׁנֵי רַבּוֹתֵינוּ, כְּשַׁחְלָה רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, נִכְנְסוּ לְפָנָיו
רַבִּי פְּנַחֶס וְרַבִּי חֲזִיָא וְרַבִּי אָבָא.
אָמְרוּ לוֹ, מִי (שְׁחָא) עֲמִידוֹ שֶׁל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוַעֵה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

והמשבילים יזהרו כזוהר הרקיע

גדולי ישראל והזוהר

בו נלקט מדעתם והשקפתם של גדולי ישראל
על לימוד הזוהר הקדוש והתיקונים והכמות האמת

בוזרר דא יפקון מן גלותא ברחמי

ע"ד ויקריש מ"ן שימיצא נחית - כ"י לא תש-כ"ה מפי זרעו

שבט שנת תש"ע לפ"ק - ע"ה"ק בית שמש תובב"א

